No. 8, 7 JAN. 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Opstelraad: M. Del Baere—Prins, E. Keers—Laseur, G. E. Monsees—v. d. Veen
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Losse nummers 6 cent. — Advertenties 25 cent per regel. Korting bij contract.

HET jaar 1941 zijn wij ingegaan. Niet zooals vorige jaren, met luide pistoolknallen, met opeengestapelde in brand gestoken kerstboomen en met joelende jongelui op de straten. Het is dit jaar, dat wij meer intens den overgang van oud naar nieuw beleefden. Van oud naar nieuw: voor ons, nationaal-socialisten, staat het vast, dat deze overgang niet alleen beteekent van het eene jaar in het andere. Niet alleen dàt. Wij weten het, dat het jaar 1941 beslissend zal zijn voor den grootschen strijd, gevoerd door den van het nationaal-socialistisch lichtende ideaal bezielden nieuwen mensch. Beslissend voor de toekomst van ons Volk.

Het jaar 1941 zal voor ons, zooals onze Leider het zegde, een nòg moeilijker jaar worden dan alle andere achter ons liggende strijdjaren. Ja, moeilijker misschien nog dan 1940, waarin zoovele offers door de onzen werden gebracht. Want in 1941 zullen de sterken van geest, de geloovigen in ons heilig ideaal, blijven staan en zegevieren, doch niet zònder offer.

Op Oudejaarsavond zaten wij bij elkander in den familiekring; sommigen — misschien velen — alléén. Velen ook, ondanks het vertoeven in den familiekring, alléén, omdat daar de bezonken sfeer van den Oudejaarsavond niet de klove vermocht te overbruggen, welker diepe afgrond nog — helaas — in zoovele families gaapt. Het niet begrijpen van elkanders idealen, het niet respecteeren van die idealen, ja het onverstand en de domme gehechtheid aan een oud en vermolmd, reeds geheel scheef gezakt en op het punt staande onherroepelijk in elkaar te storten bouwwerk, dit zijn de factoren, die zooveel leed kunnen brengen in vele familielevens.

Wij zaten, stil voor ons uitstarend, ieder met zijn gedachten. Wij dachten aan hen, die vielen op het veld van eer omdat zij hun hoogsten plicht vervulden, op het veld van oneer voor hen, die dit lafhartig ontvliedden en de bloedschuld dragen aan die kostbare levens van onze dierbare gesneuvelden. Wij dachten aan hen, die lafhartig werden vermoord, die het hoogste gaven voor onze Beweging dat zij geven konden: hun leven. Wij dachten aan hen, die daarbuiten in den kouden Nieuwjaarsnacht op hun post stonden, die voor hun Volk èn voor het onze, omdat het broedervolken zijn, hun leven veil hebben om de toekomst te verdedigen van het opgroeiend geslacht.

Onze gedachten gingen uit naar den jarenlangen harden strijd onzer Beweging. En in het bijzonder willen wij, hier op deze plaats, den arbeid herdenken van die tallooze vele vrouwen, die met mannenmoed haar Leider en Beweging dienden. Op de haar eigen, bescheiden wijze. En toch, ondanks het werk, dat de vrouw in den schaduw verricht, zooals eens een onzer districtsleidsters het zoo treffend zeide, diende zij juist door haar volle overgave, haar moed en trouw, haar volhardendheid, de Beweging méér dan zij wel denkt. De Leider heeft het onlangs zoo mooi nog gezegd: Wat had ik moeten beginnen zonder de vrouwen?

Zoo is het. De vrouwen zijn het geweest, die de akeligste baantjes opknapten, die trouw hun klantjes voor het Vierduitenfonds afliepen, die de contributies inden, die de mannen hielpen bij de huis-aan-huis-verspreiding en die, náást hun kameraad, op de tochtigste hoeken in weer en wind, met kletsnatte kousen, met verkleumde vingers „Volk en Vaderland" vasthielden en de hoonende blikken van de voorbijgangers met opgericht hoofd en het licht van het geloof in de oogen trotseerden.

Aan die kameraadskes dachten wij en aan die kameraadskes willen wij hier de eereplaats geven. Ook aan die vele stille heldinnen, de huisvrouwen, die, toen het gezin door terreur gebroodroofd werd, omdat de vader nationaal-socialist was, het hoofd boven water wisten te houden en haar man en kinderen door haar geloof en vertrouwen door moeilijke maanden, ja zelfs jaren, heenhielpen en het mogelijk maakten, dat de man niet behoefde te bukken, door honger gedreven, voor de plutocratie.

Nu zijn wij 1941 ingegaan. Vrouwen van Nederland, de Leider rekent ook dit jaar op U. Mochten er daar zijn, die de moed wel eens in de schoenen zonk, die dat leven vol moeilijkheden niet meer het hoofd durfden bieden, die verzwakten door den druk van buitenaf, trek U op aan haar, die bleef volharden, die strijdt met den blik steeds voorwaarts gericht. Overwin U dan zelf en ge zult het ondervinden, dat gij dan onoverwinnelijk zijt.

Gij, nationaal-socialistische Nederlandsche vrouwen, reikt elkander de krachtige hand, ziet elkaar recht in de oogen en laat Uw Nieuwjaarswensch de belofte inhouden te blijven volharden, te blijven staan: rechtop, fier, sterk, tot heil van Volk en Vaderland.

♥

Het Nationaal-Socialisme

Tweeërlei Socialisme

IV.

Toen veertig jaar geleden het marxisme op kwam en zich overal manifesteerde in den vorm van de sociaal-democratie, deed tevens het begrip socialisme intrede, ook in die kringen, waarin voordien elk woord, dat niet tot de taal der „galanterie" behoorde, taboe was. Wellicht kunnen wij ons heden alleen maar een voorstelling maken van de opwinding en verontwaardiging in de „haute society", als een der leden daarvan het socialisme aanhing, als wij bedenken met hoeveel familieleden en kennissen wij „gebrouilleerd" raakten toen wij nationaal-socialist werden.

„Wie op zijn 18de jaar geen socialist is en wie het op zijn 40ste nog is, is een idioot", zei men in die dagen en men zag naar figuren als Domela Nieuwenhuis, Pieter Jelles en nog enkelen, die iets vertolkten van het rechte socialisme.

Niet — en daar komt het onderscheid tusschen tweeërlei socialisme! — dat „socialisme", dat parlementair deed; niet dat quasi-socialisme dat met alle ons geleverde vormen en tradities zoo radicaal wilde breken, dat het zelfs geen volk en geen vaderland meer erkende. Neen; ook de echte revolutionnaire marxisten, zooals Troelstra, droegen iets in zich van het socialisme zooals wij dat verstaan.

Als deze oude voorvechters „kameraad" zeiden, bedoelden zij hetzelfde wat wij bedoelen met dit woord. Het socialisme is de kameraadschap in een volk die den een na den ander doet staan of vallen. „Eén voor allen, allen voor één", het is de zinspreuk van het socialisme.

En is dit een „uitvinding", een utopie, een hersenschim? Neen, natuurlijk niet; het is de drang die eeuwen lang steeds of ineens alle volken heeft bezield, deze drang tot onderlinge kameraadschap, die samen doet staan en vallen. En volken jagen niet eeuwen lang achter een utopie aan. Het geloof aan de mogelijkheid van een socialistische, a.w.z. kameraadschappelijke volksgemeenschap vlamt telkens opnieuw op, omdat dit verlangen op den bodem van ons hart is. Reeds in de Kaïn's vraag „Ben ik mijns broeders hoeder?" ligt de erkenning van het socialisme opgesloten. En waarvoor lieten de gebroeders Cajus en Tiberius Gracchus hun leven? In den grond van de zaak voor het socialisme. Niet van dat parlementaire socialisme, dat nu sociaal-democratie heet, en dat in hun tijd werd vertegenwoordigd door een leuterenden en saboteerenden senaat van plutocraten, die in hun hart de Gracchi haatten maar uit angst van hun invloed toch niet heelemaal durfden doen of hun neus bloedde.

Het nationaal-socialisme is zoo oud als het leven en daarom altijd weer nieuw. Het put zijn kracht uit en het ontleent zijn bestaansrecht niet aan denkconstructies en vooropgezette grondbeginselen. Het ontspruit telkens opnieuw in de geschiedenis en telkens ook in nieuwe vormen, aan de krachten van het leven zelf, aan de innerlijke werkelijkheden, die op den bodem van den menschelijken geest door God zelf zijn neergelegd.

Socialisme is niet alleen een naam van een politiek en economisch systeem; dit is slechts een uitvloeisel van het socialisme. Het socialisme is een levenshouding en een levenshouding ontspruit niet aan louter intellectueele theorieën, maar aan datgene wat tot onze innerlijke verworvenheden en geestelijke rijkdommen behoort. Het socialisme volgt rechtstreeks uit den eisch van de christelijke naastenliefde, die God ons stelt.

Daarom is het nationaal-socialisme meer dan een systeem, het is een levenshouding. Ja het is zelfs een wereldbeschouwing. Daarover nog in ons slot-artikel.

Zuinige doch goede voeding in oorlogstijd

De juiste bereiding van onze groenten

In groenten bezitten wij een rijke bron van zgn. beschermende voedingsstoffen. Men verstaat hieronder de verschillende zouten en vitaminen. Deze stoffen zijn onontbeerlijk voor ons algemeen welzijn en vooral bij kinderen heeft het ontbreken van vitaminen ernstige storingen in den groei ten gevolge.

Nu is volgens de laatste onderzoekingen gebleken, dat een verkeerde behandeling en bereiding van de groenten, vernietiging van de vitaminen tot gevolg heeft. Bij langdurige verhitting en bij het lang laten staan in water, gaat de werkzaamheid van deze stoffen zeer achteruit.

Willen wij dus, juist in dezen tijd, alles uit de voedingsmiddelen halen wat er in zit, dan hebben wij bij de toebereiding van groenten op de volgende regels te letten.

Koop de groenten zoo versch mogelijk en slechts voor één dag tegelijk. Maak ze zoo zuinig mogelijk schoon, groene bladdeelen bij sla en andijvie zijn beter dan de gele. Borstel wortelen slechts af, doch schil ze niet. Wasch de groenten vlug, laat ze niet in water staan. Breng de groenten met zeer weinig water aan de kook en laat niet langer koken dan strikt noodig is om ze gaar te laten worden.

Stoof ze kort, of in het geheel niet. Evenals bij doperwten kunnen spruitjes, worteltjes, enz. voor het opdoen even omgeschud worden met wat boter of vet.

Lang warmhouden of opwarmen van groenten vermindert de voedingswaarde zeer sterk.

Maak dikwijls gebruik van peterselie in soepen, sausen, slaatjes enz. Laat ze echter nooit meekoken!

Geef op dagen, dat flesch-, bus- of zoute inmaakgroenten gegeten worden, er een rauw groenteslaatje bij van b.v. kool, lof of andijvie.

De vrouw als moeder van het volk

In iedere vrouw leeft het moeder-bewust-zijn, hetzij dat zij gehuwd is of niet. Iedere vrouw wordt als moeder geboren.

Moeder-zijn beteekent: begrijpen, helpen en bovenal liefhebben. Liefhebben datgene wat om hulp vraagt. Dat niet alleen loopen kan, dat gesteund en begeleid moet worden met wakend oog! Liefhebben beteekent immers geven zonder voorbehoud met als eenige belooning de voldoening van een steentje te hebben bijgedragen aan den opbouw van het menschelijke welzijn.

Welke vrouw, die het voorrecht geniet moeder te zijn, beseft niet de groote verantwoordelijkheid, die haar vervult bij de eerste kreten van de jonggeborene. 't Is alsof er een mijlpaal in haar leven is afgesloten en een andere, veel belangrijker periode is begonnen. Daar naast haar ligt het nieuwe menschenkind, aan haar toevertrouwd om het groot te brengen en er over te waken. Vanaf dat moment is het offer geboren. Het leven van de moeder is offeren. Haar behoeft men het niet te leeren. Zij brengt de offers blijmoedig, want al haar denken is gericht op het welzijn van het kind.

Dan zijn er de vrouwen zonder kinderen. Hoevelen onder haar gaan dikwijls gebukt onder het schrijnend verlangen naar een eigen kind. Daar wordt heel wat leed geleden en veel strijd gestreden, totdat in haar plotseling doorbreekt die prachtige goddelijke vonk: „Al heb ik geen eigen kind, Moeder ben ik en blijf ik. Hoevelen op deze aarde hebben niet behoefte aan mijn steun, zorg en liefde. Er is altijd iets waar ik mijn liefde aan kan geven. En als zij dàt beseffen, ontstaat er de Moeder van het Volk. Een volksgemeenschap is eigenlijk één groot huishouden, waarin ieder zijn of haar taak heeft. 't Is onze hoogste plicht voor ons zelve uit te zoeken waar onze taak ligt. Het leven verlangt van ons al onze gaven en hoe vrijwilliger wij geven des te meer ontvangen wij.

Gelukkig hebben de laatste tijden het mogelijk gemaakt voor de vrouw op elk gebied, vooral waar het de jeugd betreft, werkzaam te zijn. Haar werk bepaalt zich niet tot twee of drie kinderen, maar tot honderden! Welk een onbeschrijflijke voldoening moeten die vrouwen hebben, die zooveel voor al die kinderen hebben kunnen doen. Alles in dit leven gaat voorbij, niets is bestendig, vandaar het wachtwoord „Doorgeven". Geef door het beste wat in u leeft. Zaait wat ge zaaien kunt. Want wij allen zijn schakels in de geweldige keten die het heelal omvat. Smeed de schakels vast en stevig; wees een voorbeeld van dienen en opofferingsgezindheid. Een goed voorbeeld vindt altijd navolging. Indien wij dan een goed fundament leggen, kan het nageslacht hierop vol vertrouwen verder bouwen. Resultaten zullen er zeker niet altijd dadelijk zijn. Soms pas na vele, vele jaren vindt het navolging.

Een mensch kan in het leven veel eerbewijzen ontvangen, op allerlei gebied, maar de allermooiste titel, die een vrouw zich op deze aarde kan wenschen is:

Moeder van het Volk.

De jeugd interesseert zich niet voor kolenbonnen! Wanneer de prikslee voor den dag kan worden gehaald, is het Zondag voor klein-Volendam.
(Foto's archief)

Het leven

De vrouw treft steeds in het nationaal-socialisme de twee kanten van het leven, die daarin worden geopenbaard; n.l. de geestelijke en de materieele zijde van het bestaan. Nergens treft men uiterlijk grooter onderscheid, dan juist hier. Toch is zijn doel deze beide levensuitingen in één vorm te gieten.

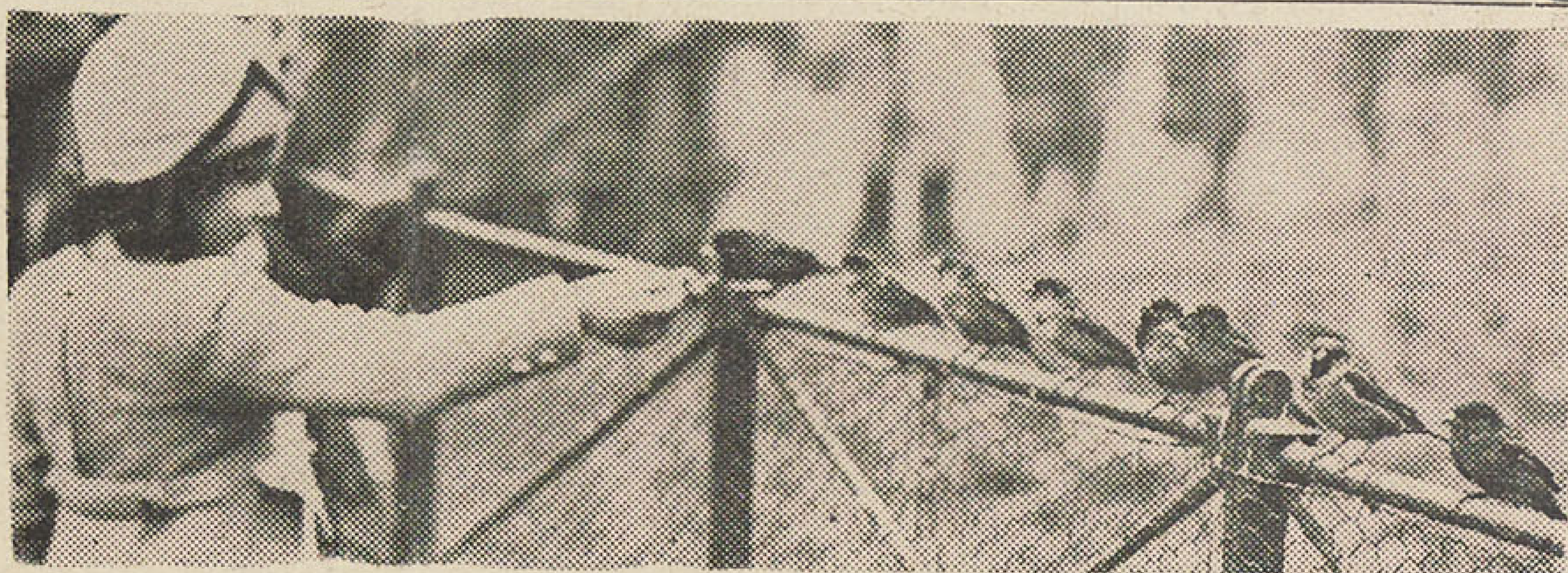
De vraag rijst, is het niet de taak van de vrouw mede te helpen aan de overbrugging van deze tegenstelling? Voor velen is deze een voortdurend struikelblok en een vraagstuk, waarover gaarne dieper van gedachte zou worden gewisseld.

Het samengaan in de wereld van heden van geweld en geestelijken groei is zoo'n probleem, dat men zich hierin slechts van uit een hooger standpunt een weg zal kunnen banen. Deze laatste is alleen te vinden, wanneer de mensch bereid is tot het brengen van een offer, n.l. het prijsgeven van „het individu". Dat wil niet zeggen, dat de scheppingsdaad haar beteekenis verliest, maar dat de schepping wordt volbracht om deel uit te maken van het groeiend leven zelf.

En wat vraagt dit leven nu van ons? Overgave aan het Allerhoogste, de kracht, die het heelal, dus ook het leven, bestuurt. Overgave dus. Ziehier de vrouwelijke zijde van het vraagstuk. Voor haar aanvaardbaar.

Maar hoe staat de man hier tegenover? Deze voelt zich getrokken tot de daad en meent met het volbrengen van zijn wil, aan het oerinstinct van scheppen te hebben voldaan. Zoo dit juist ware, zou de vrouw zich daarbij hebben neer te leggen. Doch.... hier ligt de kloof, die door samenwerking moet worden overbrugd en de wereld een beter aanzien kan geven.

Het moet worden een tijd van geven en nemen aan beide zijden. Aan het geven zal echter de grootste plaats moeten worden ingeruimd, daar het de kern tot het volstrekte in zich sluit.

Zouden wij dit jaar verschoond blijven van een kouden winter, zooals hij ons het vorig jaar overviel? De laatste dagen doen het ons vreezen. En de vogels nemen het wat graag voor lief en eten uit de hand.

NIEUWJAAR

Als de klokkentonen sterven
In het oude jaar,
Als het nieuwe gaat beginnen
Onberekenbaar,
Niet te peilen, niet te vatten
Of het goed of kwaad bevatte,
Dan vertoeven wij nog even
Bij dien jaarkring van ons leven,
Die is afgedaan.
Hoe wij onzen plicht betrachtten,
Hoe wij onze taak volbrachtten
Op die korte baan.

Moog' de toekomst donker schijnen
Op deez' laatsten dag,
Hoop doet 't oog ten hemel heffen
Met een traan en lach.
Rij van onbeschreven dagen,
Die opnieuw de aandacht vragen.
O! gezegend zonnewenden!
Dat ons kracht en moed doet zenden
In 't bezwaard gemoed,
Laat Uw stralen, Bron van Leven,
Koest'rend, lichtend ons omgeven,
Nieuwjaar, zij gegroet!

G. E. MONSEES-VAN DER VEEN.

Aan de „buitenstoanders"

Elk jaar weer opnieuw, wanneer het Oude Jaar sterft en het Nieuwe Jaar wordt geboren, beloven de menschen zichzelf plechtig al hun goede voornemens ten uitvoer te brengen en trouw te blijven aan de taak, welke zij zich voor het nieuwe jaar opleggen.

Ook wij, nationaal-socialisten, deden de belofte trouw te blijven aan ons beginsel, ons ideaal. Trouw te blijven aan de rèchte lijn, die wij slechts kennen; geen kronkelpaden inslaan, doch steeds recht op het doel afgaande.

Velen, ja wij durven wel zeggen: alle onzer kameraden zullen in hun hart hen hebben vergeven, die — slachtoffer als zij zijn van een jarenlange valsche voorlichting over ons doel en streven — zoovelen onzer onnoemelijk leed berokkenden.

Daar zijn die trouwe, warme moederharten, die vergeven, ondanks dat zijn hun kind moesten opofferen.

En als wij dan, op den nieuwjaarsmorgen, nog steeds de verbeten gezichten zien van hen, die ons niet begrijpen, wanneer wij de schampere opmerkingen hooren van met Uniespeldjes getooide jongelieden, ja zelfs van jonge meisjes, waarvan wij toch nog hoopten, dat zij nog niet zouden zijn besmet met dien allen en allesverteerenden haat, hun door lafhartige lieden, die hun heil erin zien onze kostbare jeugd te vergiftigen, ingegeven, dan welt in ons een diep, diep medelijden op en hebben wij slechts één wensch: God geve het hun om te zien met een helderen, onomfloersten blik in de toekomst. Een toekomst, die alleen is: nationaal-socialistisch.

Het doet ons oprecht leed, wanneer wij nog heele jonge kinderen, van nauwelijks zestien jaar, hun gal hooren uitspuwen tegen menschen, waarvan zij nooit één hard woord hoorden. Tegen menschen, die jarenlang, hun beginsel getrouw, alle gemakzucht, ja zelfs alle huiselijke gezelligheid na de dagtaak opzij zetten om door harden arbeid het groote ideaal te helpen verwezenlijken.

Wij vragen aan die jeugd vooral: weet ge, waaròm die nationaal-socialist, dien ge hoont en bespot, daar urenlang in de kou staat met zijn krant? Weet ge, waaròm die nat.-socialiste, inplaats van eens gezellig te gaan winkelen met een vriendin, trap op trap af loopt tot de duisternis haar verrast, om met het busje rond te gaan voor haar door terreur getroffen kameraden?

Voor U, jeugd. Oók voor de jeugd met den smadelijken blik naar dien veel ouderen man daar op den hoek van de straat. Smadelijke blik: omdat hij nationaal-socialist is.

Gaat gij nu het Nieuwe Jaar in met de belofte Uw hart open te stellen voor hen, die al die jaren reeds hun offers brachten voor U.

ANNA FLORALIE:

MAZELEN en kinkhoest waar
Brabantsche dorpje. Telkens
't Scheen niet bijzonder g
kinderen; voor de kleintjes wel.

Op een morgen kwam André'ke
Stand Andreas Dominicus van den H
zusje „den kwaojen hoest" had.

— Och juffrouw, ons Jaontje hoe
moeder gezeed, dat 't heel erg is.

In gedachten zag ik het huisje in d
Een huisje, waarvan het schuine dak
rechten muur vrij liet.

— En ons moeder zee, de juffrou

Terwijl de regen het polderland in
moeder Van den Heuvel toegewaa
die eerst nog begaanbaar was, ve
gevuld met water, maar met veel g
ik aan het huisje. Ik moest bukke
geut" en voor ik aan het schemerd
van „den herd", de woonkamer, op
mij verwelkomen.

Het kind is juist in den dommel
vertelt van de ziekte van „ons Jaon
vertrek, slecht verlicht door één
geschuurde tafel, zes houten stoele
de kinderen staan of zitten, een kas
en Onze Lieve Vrouwe, een gekruis
de twee bedsteden. In één daarvan l

— Och juffrouw, praat de vrouw,
ze te helpen, niks as bidden.

Voor het Lieve Vrouwke met ha
starden glimlach brandt een kaa
verraadt niet, dat de kaars gekocht
van „den steun". Maar 't is voor „'t
keer honger of vader rookt nòg een

Plotseling begint 't kind te hoes
benauwdheid strekt het zijn kramp
uit. En zij, de moeder, heft die hand
Stil maar, 't zal zoo weer overgaon.
van het fleske. De kleine hoest ma
moeder mij aan. En ik sta daar maar

Als eindelijk het kind is uitgehoe
vrouw met moede, hopelooze stem:
De kijnders zijn anders nogal sterk
wat ze hebben moeten. Ge begrept,
om de monden open te houden, n
En 'n stuk kleeren, daor is gin den
zwakke vogel gewist.

Ik probeer weg te gaan uit dit hu
om met de kinderen op school te b
het.

Ik sjouw naar school met wrok e

LEED

nd in de school van het kleine
miste ik een van mijn peuters.
lijk te zijn voor de grootere

oest (volgens den Burgerlijken
mij gewichtig vertellen, dat zijn

erg en den dokter het tegen ons

der, waar Jaantje lag te hoesten.
eel meer dan anderhalven meter

t es kommen.
rauwen nevel hulde, ben ik naar
expeditie op zichzelf. De weg,
zich allengs in een karrespoor,
wil en kletsnatte voeten kwam
innen te treden. 'k Sta op „de
daar gewend ben, gaat de deur
komt moeder Van den Heuvel

a zitten. Terwijl de vrouw mij
ijk ik eens om mij heen. In het
heerscht geen weelde. Een
plattebuiskachel, waaromheen
aarop een beeld van Sint Jozef
Christus aan den wand tusschen
ntje.
zoo erg. Ge kunt niks doen om

melsblauwe kleed en den ver-
et zachte, rustige vlammetje
n een paar centen, afgeknepen
' en dan heeft moeder maar een
minder.
et gierende halen. In uiterste
gebalde vuistjes naar moeder
oog boven het hoofdje en sust:
maor, moeder gift oe een lepel
or en met angstoogen kijkt de
n niets doen. Niets.
afgetobd terneer ligt, vertelt de
nt van diejen kwaojen winter.
k, maor ge kunt ze niet geven
w, de steun, dat is krek genogt
e mot niet vraogen waormee.
on. En ons Jaontje is altijd 'n

zorg en de vrouw vraagt mij,
voor Jaantjes herstel. Ik beloof

in mijn hart tegen hen, die dit
alles veroorzaakten, door zoo'n groot gedeelte van ons volk te dompelen in ellende en armoede.

EEN paar dagen gaan voorbij en ik hoor, dat Jaantje al door zieker wordt, tot André'ke mij, niet zonder trots en nog onbekend met den Dood, komt vertellen, „dat ons Jaontje bij Onzen Lieven Heer is".

Dood, uitgehoest, uitgeleden. Waar ze ook is, ze heeft het nu beter dan hier. Ze zal nooit meer weten van ziekte en leed, van „steun" en ellende.

André'ke vroeg een halven dag vrij, „om het rond te gaan bidden".

Waarom gaf ik hem een stuk chocola? Niet om hem te troosten, want hij weet van geen verdriet. Vindt zichzelf alleen zeer gewichtig.

— Juffrouw, ons moeder zegt, ge mot komen kijken naar ons Jaontje.

Dus heb ik voor de tweede maal den weg geloopen naar den polder en ben naar Jaantje gaan kijken. Ze was schoon in haar wit kleedje met gazen bloemetjes en het paternosterke tusschen de blauwe vingertjes.

De andere peuters waren met hun moeder en mij meegegaan en stonden, volkomen vertrouwd met het stille zusje, te kijken naar zooveel schoons, meer dan zij ooit in hun huisje hadden gezien. Toen joeg moeder hen het erf op en terwijl ze nog eens weer de gazen bloemetjes schikte, zei ze:

— Gij wit da zoo nie, ge het nooit kijnder gehad. Ze trekken aon oew hart, oew kijnder. 't Is zoo hard, a ge ze af mot geven.

Zoo is het inderdaad. Kinderen trekken aan moeders hart en ik kan het niet zóó voelen als zij.

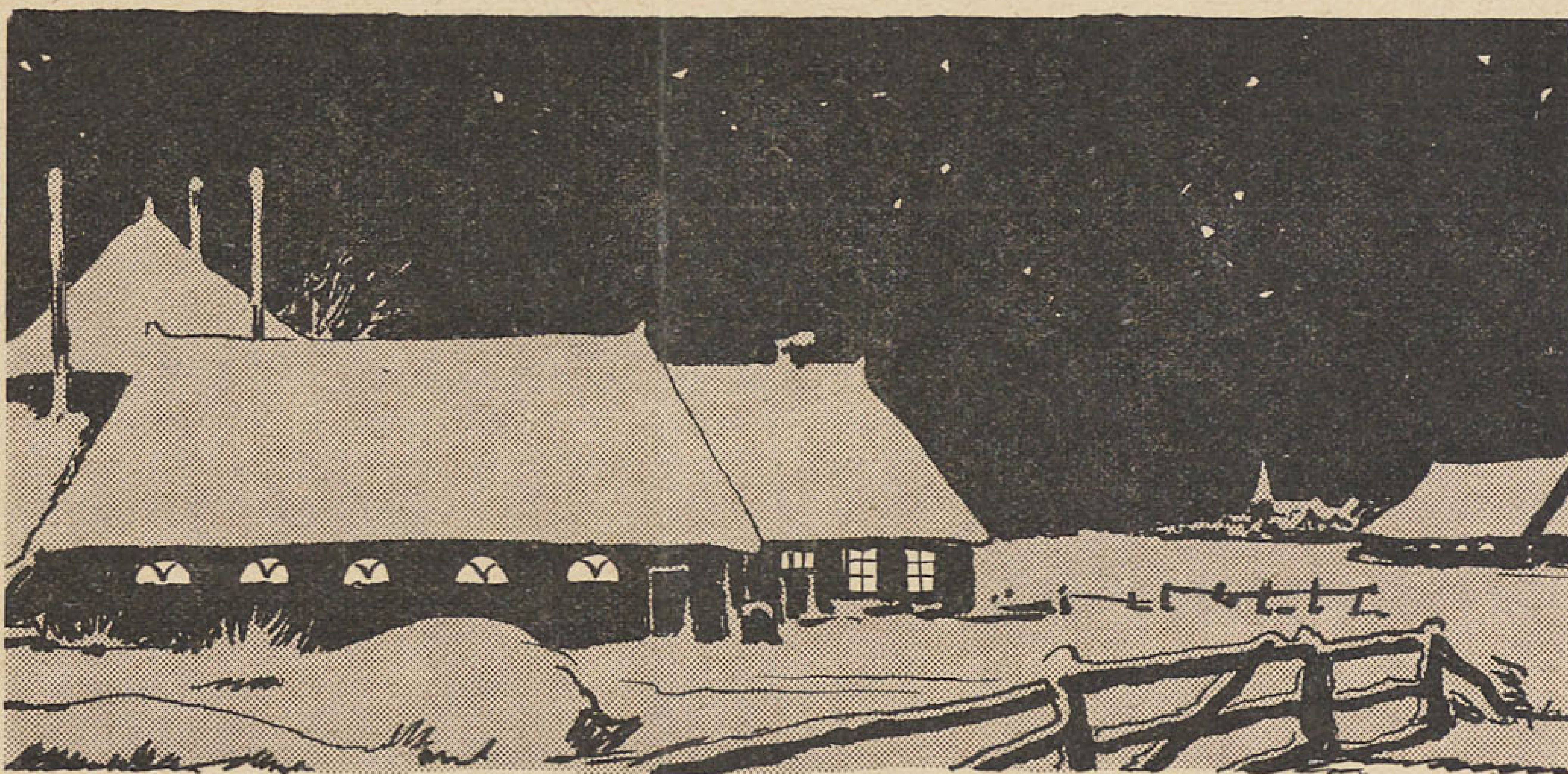
De weg terug was te kort om dat wat mij ijskoud en vreemd maakte, tot rust te laten komen. Met opstand in mijn hart en met zoo mogelijk nog verbetener woede tegen de maatschappij, die kinderen onthield wat zij noodig hebben, heb ik dien middag les gegeven.

OP een kouden wintermorgen hebben wij Jaantje begraven. Vanaf het huisje waar zij stierf, tot op het kerkhof werd zij gedragen door buurjongens. Het kistje op de baar bleek geen zware last. Vóór de kleine stoet liep een jongen met „de kroon", een schoone krans van ijzer en kunstbloemen. Achter Jaantje de mannen, vader, buurlui en André'ke in zijn „goeie pak". Daarachter de schreiende vrouwen.

Op 't kerkhof is het grafje al klaar en, daar 't een klein kind betreft en er dus geen ceremoniën zijn, is de begrafenis spoedig voorbij en trekt de stoet naar huis terug.

Een vader, moedeloos door jaren werkloosheid, een moeder, geslagen door verdriet, meevoelende buurmenschen, die in dezelfde grauwe armoede leven en André'ke, blij met zijn vrijen dag.

De polder slokt hen op en het leven gaat verder.

N.S.V.O.-nieuws

Arnhem — Op 2, 3 en 4 December j.l. hield de afd. Arnhem haar Jaarmarkt. Met groote zorg en toewijding werd er door de nijvere kameraadskes aan het welslagen van deze markt gewerkt. Het resultaat was dan ook, dat er een zeer groote verscheidenheid aan handwerken en artikelen te koop was.

Op een Jaarmarkt moet er natuurlijk ook een loterij zijn en ditmaal werd de aardige vondst gedaan een mooie Volendammer pop, door een der kameraadskes ter beschikking gesteld, te verloten en wel in dien geest, dat degeen, die den naam der pop kon raden, haar als eigendom mocht beschouwen. „Sijtje" werd echter door niemand ontdekt! Toch moest „Sijtje" een tehuis vinden en werd toevertrouwd aan het Rad van Avontuur, waar zij werd opgevangen door een gelukkigen vader, die haar voor zijn dochtertje kon meenemen!

Al met al een echte stemmingsvolle Jaarmarkt, waar die echt nationaal-socialistische sfeer heerschte.

Arnhem marcheert!

Deventer — De N.S.V.O. hield, in samenwerking met Streek Deventer van den Nationalen Jeugdstorm, op 22 December j.l. een Kerstfeest voor kinderen van alle ingezetenen van Deventer.

Hoewel aanvankelijk was gerekend op een deelname van ongeveer 400 kleinen, bleek op den dag zelf, dat dit aantal was gestegen tot ruim 600; zelfs moesten er, tot groote teleurstelling van de leiding, dezen middag nog ongeveer 150 belangstellenden worden geweigerd wegens plaatsgebrek in de met zorg versierde zaal.

Na een kort woord van welkom door den Streekleider en het zingen van eenige Kerstliederen, vertelde ds. Lugtigheid het Kerstverhaal. Daarna werden de kinderen onthaald op melkchocolade en koeken.

Na de vertooning van eenige films en het zingen van verschillende liede en, kwam de grootste verrassing voor de kleine gasten, n.l. de uitdeeling van speelgoed. 't Was een genot te zien, hoe elk kind met een tevreden gezicht huiswaarts toog.

Voor de leden der N.S.V.O., het kader en de oudsten der Nationale Jeugdstorm is het hard werken geweest, doch een middag, waar we met genoegen aan zullen blijven denken.

Dordrecht — Op den Kerstavond, gehouden door de N.S.B op 21 December j.l., heeft de afdeeling Dordrecht der N.S.V.O het hare ertoe bijgedragen, om den avond welgeslaagd te doen zijn.

Na een Kerstlied, door 't N.S.V.O.-koor ten gehoore gebracht, hield de kringleider, kam. Van Epenhuisen, een kerstrede, waarin hij wees op den 21sten December, midwinterdag, de dag met het minste licht en de meeste duisternis. Na dezen dag gaan de dagen weer lengen. Spreker vergeleek midwinter met den toestand, waarin ons land verkeert. Veel duisternis hebben wij achter ons, doch thans gaan ook wij, Nederlanders, het licht tegemoet.

Deze avond bewees weer eens de hechte samenwerking tusschen de kameraden en de kameraadskes.

Haarlem — Na weken van hard werken opende de afd Haarlem de tentoonstelling en jaarmarkt ten bate van de Sociale Zorg van district 14. Het eerste wat iederen binnentredende opviel was: er is méér dan het vorige jaar en alles ziet er beter uit.

De opening had plaats door de Landelijk Leidster, kam.ske Koers. De belangstelling was beide dagen groot en aan de verschillende tafels werd ook goed verkocht, zoodat de districtsleidster van de Sociale Zorg er steeds stralender ging uitzien naarmate de tijd verliep en met een gelukkig gezicht door de zaal liep!

Toen de districtsleider de tentoonstelling sloot, kon hij de verheugende mededeeling doen, dat de opbrengst verre boven verwachting was, dank zij de medewerking van de vele kameraadskes en kameraden.

Heemstede — De berichten, welke wij uit Heemstede ontvangen, zijn van dien aard, dat met blijde hoop de toekomst voor de N.S.V.O. kan worden tegemoet gezien.

Het ledental van kring Heemstede vermeerderde in de afgeloopen maanden van 25 tot 130. Vooral in de Haarlemmermeer is de belangstelling voor onze organisatie zeer levendig, zoodat de nieuw opgerichte afdeelingen Nieuw-Vennep en Hoofddorp reeds dadelijk breigroepen konden vormen, waarmede het aantal naai- en breigroepen in dezen kring tot 7 is gestegen, terwijl ook allerlei nuttige cursussen worden gegeven.

Hilversum — Ook hier werd er vóór de Kerst hard gewerkt. Op 27 en 28 November werd er een welgeslaagde Jaarmarkt gehouden, welke werd geopend door den burgemeester, kam. Von Bönninghausen.

De keurig versierde zaaltjes boden een stemmingsvollen aanblik; fraaie handwerken waren te kust en te keur tentoongesteld en vroegen er letterlijk om te worden aangekocht, hetgeen dan ook grif geschiedde. Alsook met andere aardige, nuttige gebruiksvoorwerpen. Ook de van een jaarmarkt niet te scheiden te denken grabbelton, een rad van avontuur en een sjoelbak mankeerden niet.

De belangstelling was zeer groot. Ook mevrouw Mussert vereerde deze jaarmarkt met een bezoek.

Een aardige bijzonderheid is het, dat de directie van hotel „Het Hof van Holland", waar de jaarmarkt werd gehouden, haar ruimte kosteloos ter beschikking had gesteld.

Winterswijk — Op 28 November j.l. vond in café Piek te Winterswijk de installatie plaats van kring Winterswijk der N.S.V.O.

Nagenoeg alle kameraadskes uit Aalten en Winterswijk waren aanwezig. Sommigen hadden zelfs van de fabrieken een vrijen middag genomen om dezen middag te kunnen bijwonen, een bewijs hoe de vrouwen in den Achterhoek meeleven met de N.S.V.O. Trouwens het feit, dat deze kring in zeer korten tijd het ledental van 5 op 65 zag toenemen, getuigt, dat ook in het Oosten van ons land de vrouwen de beteekenis en den ernst van den nieuwen tijd hebben verstaan.

Onze Leider kan rekenen op de toewijding van de Achterhoeksche vrouwen!

Onder de leiding van het district Den Haag der N.S.V.O. werd op 23 December j.l. het Kinderkerstfeest der N.S.B. gevierd. Niet minder dan twaalfhonderd kinderen van 6—12 jaar vierden een echt kinderkerstfeest in de groote zaal van den Haagschen Dierentuin. De mooie kerstboomen, de stemmingsvolle kerstliederen, ten gehoore gebracht door een meisjeskoortje van den Nationalen Jeugdstorm, en niet te vergeten de uitdeeling van de mooi ingepakte kerstgeschenken, dat al maakte dezen middag tot een waar feest voor onze kleinen.

En wat wel het allermooiste was: de Kerstman zelf kwam zich overtuigen of de kleintjes het heele jaar goed hun best hadden gedaan. Zooals wij op nevenstaande foto kunnen zien, toonde de Kerstman veel belangstelling voor de Haagsche kinderen en hielp de kameraadskes van de N.S.V.O. mede de pakjes uit te deelen.

(Nat. Fotokantoor)

Boekbespreking

„Wijkverpleegster"
door Helen Dore Boylston.
Uitgave Hollandia Drukkerij N.V., Baarn.

Wat is een typisch vrouwelijker beroep dan juist dat van ziekenverpleegster? Hoeveel opofferingsgezindheid, hoeveel geestelijke kracht, hoeveel kameraadschap ook, eischt dit misschien moeilijkste aller vrouwelijke beroepen! En dat er toch telkens weer vrouwen te over zijn, die dit beroep met hart en ziel kiezen, bewijst, dat deze goede eigenschappen, ondanks alle modernisme, nog steeds levend zijn.

En Helen Dore Boylston, een Amerikaansche schrijfster, teekent ons een paar wijkverpleegsters van het groote New-Yorksche ziekenhuis Henry-street; twee op en top moderne meisjes en toch met een groote dosis van dat sociale gevoel en typische vrouwelijkheid, dat hun uiterst geschikt maakt voor dit moeilijke werk.

De schrijfster geeft in haar vlot geschreven boek, dat zeer leesbaar werd vertaald door Fenne de Meyier, een goed beeld van de moeilijkheden, waarmee wijkverpleegsters hebben te kampen, maar ook van de aangename en humoristische ervaringen die zij in hun werk opdoen. Zeer juist gezien is bijv. ook de wijze waarop de schrijfster haar hoofdfiguren door de oudere verpleegsters in Henry-street laat wijzen op de persoonlijkheid van Lilian Wald, de stichtster van het Henry-street ziekenhuis. Haar voorbeeld bezielt; zij is, onuitgesproken, de echte leidster met de gave haar medewerksters te bezielen.

De paedagogische zijde van het werk van een wijkverpleegster wordt alleraardigst aan verschillende gevallen gedemonstreerd. Toch behoudt het heele boek een aardige, lichte trant, vervalt nergens in een soort beleerenden toon. Integendeel, ook de gewone gebeurtenissen, ook de onvermijdelijke liefde, worden in het boek op prettig leesbare wijze verwerkt.

Wij hadden alleen bezwaar tegen de al te goedkoope oplossing van het conflict tusschen haar arbeid en haar liefde, dat de schrijfster een van haar hoofdfiguren laat beleven. Men snijdt een dergelijk reëel en moeilijk vraagstuk niet aan om er zich als 't ware af te maken met een zoo goedkoope „happy-end"-oplossing. Dat een breedere behandeling in het kader van haar boek niet paste, doet niets af aan het feit, dat een dergelijk probleem een grondiger behandeling vereischt dan in enkele bladzijden is te geven.

Toch kunnen wij het boek zeer zeker bij onze kameraadskes aanbevelen, al ware het alleen maar om den geest van waardeering voor echt vrouwelijke eigenschappen, die het boek ademt. Dit is in dezen tijd een prettig aandoend verschijnsel, speciaal uit Amerika. Daarom zal men na lezing van dit boek zeker niet teleurgesteld zijn. B. d. M.

„Anne-Marie haalt bakzeil!"
door Margot Warnsinck.
Uitgave Gebr. Kluitman, Alkmaar.

In dit van een frisschen geest getuigende en vlot geschreven meisjesboek, vertelt de schrijfster ons van de familie Branderhorst.

Anne-Marie, om wie — wanneer wij den titel van het boek lezen — de geschiedenis moest draaien, wordt steeds even op den achtergrond gedrongen door de sterke en boeiende uitbeelding van Louisje, het jongere zusje van Anne-Marie.

Louisje is het, die door haar zonnig en opgewekt karakter het geheele familieleven beheerscht. Zij is optimiste in optima forma en tracht steeds den besten kant van het leven te zien.

Anne-Marie daarentegen is de pessimiste en zelfs een kruidje-roer-me-niet, die zich al heel gauw beleedigd gevoelt en zich altijd denkt tekort gedaan. Zij is innig gehecht aan het kleine provinciestadje waar de familie woont en vindt het verschrikkelijk, wanneer zij naar Amsterdam moet verhuizen.

Erik, die veel van Anne-Marie houdt en van wien ook het meisje niet afkeerig is, stuit steeds op moeilijkheden, doordat Anne-Marie niet weet wat zij nu eigenlijk wil en zich laat leiden door allerlei mogelijke minder prettige omstandigheden, die dan haar houding ten opzichte van Erik bepalen. Zij wijst Erik ook steeds af. Totdat bij Erik, die ondanks zijn jeugdigen leeftijd, weet wat hij wil, zijn mannelijke trots hem gebiedt Anne-Marie voor de feiten te stellen.

Wanneer Erik zijn eigen weg gaat, merkt Anne-Marie hoeveel zij eigenlijk van hem houdt en ziet uiteindelijk in, dat zij haar grillen moet laten varen en haar domme trots slechts dan kan overwinnen door zichzelf in de eerste plaats te overwinnen en uit eigen beweging haar ongelijk aan Erik bekent, die natuurlijk dolgelukkig is, wanneer hij in zijn Anne-Marie de ware eerlijke vrouw ziet.

Wat ons in dit boek ook zeer aangenaam treft, is de goede kijk van de ouders op de jeugd en haar problemen.

Toch blijft ons, na lezing, steeds overheerschend de figuur van de zonnige Louisje voor oogen zweven en denken wij dankbaar terug aan een dergelijk geesteskind van de schrijfster, waaraan zoo vele jonge meisjes een voorbeeld kunnen nemen. v. d. W.-H.

VOOR DE KLEINEN

MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

17. Zoo gezegd, zoo gedaan. Zachtjes schoof de trein al weer verder, de beide vrienden wipten naar beneden en sprongen in het gras, aan de kant van de rails. „Mag ik weten, wat de heeren hier komen doen?" vroeg een stem, toen ze nog wat beduusd den wegrijdenden trein nakeken.

18. Verschrikt zagen ze op; voor hen stond een groote rat, die hen onderzoekend aankeek. Knaagtand nam het woord en vertelde omstandig hun avonturen. De stadsrat moest hartelijk lachen.

,Aha", zei hij, „dacht ik al. De heeren zijn uit de provincie. Het zal me een groot genoegen zijn de heeren de boot te wijzen, waarmee ze verder moeten reizen, als u dat wenscht."

Onze Kerstproblemen

OVERWINT UW SCHROOM!

Voor onze Kerstproblemen heeft weliswaar belangstelling bestaan, doch wij hadden gehoopt op méér oplossingen! Waaraan deze „tegenvaller" toe te schrijven? Aan de Kerstdagen zelf? Aan het overwinnen van zekeren schroom om in te zenden? Een puzzle is eerst dán opgelost, als de oplossing aan het bestemde adres verzonden is. Vergeet u dit niet bij onze nieuwe (tweede opgave). Dan is de zaak in orde!

Wij laten hier de *oplossing* der beide opgaven volgen. Voor de Kerstkruiswoordpuzzle luiden de *omschrijvingen* als volgt:

HORIZONTAAL

1 braden; 7 beaarden; 9 Egmond; 11 O.K.R.; 13 Eva; 15 lest; 17 arak; 18 oord; 19 estrik; 20 pre; 21 eenklanken; 26 Lea; 27 aas; 28 staart.

VERTICAAL

1 Beers; 2 rag; 3 aamt; 4 drom; 5 edn (den); 6 neder; 8 volledige; 10 pakketten; 12 Kerst; 14 vaars; 16 tor; 17 a.d.; 22 Nes; 23 kat; 24 nar; 25 kat.

TWEEDE OPGAVE

Bij de tweede opgave kwam te lezen: Wij wenschen al onze abonné's zeer goede en prettige Kerstdagen toe.

DE PRIJZEN

Ziehier, de namen onzer prijswinnaressen:

Onze hoofdprijs — vijf gulden — is ten deel gevallen aan: kameraadske J. Boegheim, Maliestraat 4, Den Haag.

De troostprijzen, boeken, aan de kameraadskes:

Van Veen, Dillenburglaan 4, Groningen;

A. de Jongh Koekkoek, Bloemgracht 35 I, Amsterdam (C.);

M. D. Achsendorf—Scherer, Ieplaan 6, Den Haag;

A. van Brederode, Wilhelminastraat 146 I, Amsterdam (W.);

J. Steenge—Hubbeling, Kamerlingswijk O.Z. 82, Zwartemeer;

H. E. Jesswreen, Van der Spiegellaan 18, Heemstede;

J. van 't Kruis—v. d. Ruit, Dorpstraat 91, Aalsmeer;

E. H. H. E. Baron, Van Alkemadelaan 51, Den Haag.

EEN VERZOEK!

In bijgaande *letterpuzzle* is een verzoek opgenomen. Alle dus aan den puzzle-arbeid!

aan, bab, be, blin, dam, de, de, de, den, der, dis, dracht, e, e, e, een, een, een, geens, heid, i, ken, ken, len, mig, na, neu, new, non, o, ree, ren, roos, stem, te, tee, tel, ton, vert, voor, zins.

Met behulp van deze 41 lettergrepen moeten 19 woorden gevormd worden, waarvan de beteekenis hier gegeven wordt. Bij juiste samenstelling dezer 19 woorden geven de *begin*- met de *derde letters* — beide van boven naar beneden gelezen — iets dat vooral de Administratie van ons blad op hoogen prijs zal stellen!

Wat krijgt U te lezen? (Zorgt U er meteen ook voor?)

OMSCHRIJVING

1 olifantstand; 2 overeenstemming harmonie; 3 gedraaide punt aan prikkeldraad; 4 gemeente op de Veluwe; 5 veilige ligplaats voor schepen; 6 eenstemmigheid; 7 het voortleven in gedachten van anderen; 8 glans van zich geven; 9 lyrisch gedicht; 10 nieuw (Duitsch); 11 bekend Engelsch (overleden) wiskundige; 12 jongensnaam; 13 stadje in Noord-Holland; 14 keuvelen, gezellig praten; 15 dorpje in Limburg; 16 eendrachtig, eenparig; 17 dame van gemengd bloed (Ind.); 18 in het minst niet, volstrekt niet; 19 zwak.

De oplossingen (uitsluitend van onze abonné's) zende men vóór 16 Januari a.s. aan:

Puzzle-rubriek „De Nationaal-Socialistische Vrouw"
Kaiserstraat 9, Leiden.

Als *prijzen* voor de juiste oplossingen worden ditmaal een drietal fraaie boekwerken beschikbaar gesteld.

Over deze rubriek kan géén briefwisseling worden gevoerd!